

Zoo lagen we een tijdje — een half uur, denk ik — en 't praten en vloeken ging maar aldoor. Eindelijk verveelde het Leendert. Hij gaat zoo bij de tafel staan en zegt heel kalm:

— Nou, juffrouw Drubbel, je zult ook wel slaap krijgen. Ik ben tenminste braaf moê.

— Och ja, dat zal wel, zegt de juffrouw. Je moet er 's morgens ook al vroeg uit, hè? Maar 't brengt z'n centen toch ook op. We zullen je maar 's met rust laten; hoe denk je er over, Krelis?

Krelis, haar man, dacht er heelemaal niet over.

De Baas had Leendert al nijdig aangezien, toen hij met de juffrouw sprak, en zei nu op korten toon:

— In *mijn* huis blijf je, zoo lang je maar wil.

— Mijn huis! zei Leendert schouderophalend.

— Ja *mijn* huis.

— Als je de huur betaalt, is 't jou huis. En Leendert zou nog meer gezegd hebben, geloof ik, als Moeder hem niet een wenk gegeven had om te zwijgen.

— De huur betaalt? vroeg Vader. Als jij je gezicht niet houdt, kwajongen, gooi ik je de trap af, en je komt er nooit weer op.

— Vader, stil nou, maak nou geen ruzie.

Maar Vader was eenmaal kwaad, en hij schold Leendert voor al wat leelijk en slecht was, en dreigde hem met de vuist.

Onder ons gezegd, ik geloof dat Leendert hem maken en breken kan, maar hij is veel te goed. Hij haalde zijn schouders nog maar eens op en lachte fijntjes.

— 't Is alles best, zei hij — als er nu maar 's een eind aan de „vergadering” komt.

— En ik zeg je, dat ze hier zullen blijven, zoo lang ze willen.

De ruzie begon nu opnieuw en er werd door de twee mannen partij gekozen tegen Leendert. Ze sarden hem, noemden hem een „lief ventje”, een „flauwerd”, die geen drank lustte, een „verrajer van de werkeloozen”.

Eindelijk werd 't Leendert te machtig. Hij zei hun het schelden te staken, of anders...

— Nou anders? Wat dan nog?

— Dan gooi ik je beiden de trap af.

Toen vloog Vader op Leendert af, en gaf hem een vuistslag. Leendert greep hem bij de schouders en smeed hem in een hoek, gelukkig niet bij ons.

Wat er toen precies gebeurde, weet ik niet. Het was een lawaai, verschrikkelijk, en ik zag tusschen Annie's armpje door een warrelmoes van mannen en vrouwen, die vochten.

Kleine An huilde van angst, en riep maar, dat Leendert toch op moest passen. Ze drukte mij al dieper en dieper onder de dekens, zoodat ik eindelijk niets meer zag, en alleen het leven nog hoorde. Toen 't eindelijk weer stil was, wong ik mijn kop van onder het dek en keek de kamer eens rond. Vader zat op een stoel bij de tafel en steunde het hoofd met de hand. Moeder stond naast hem. Leendert stond in de deur.